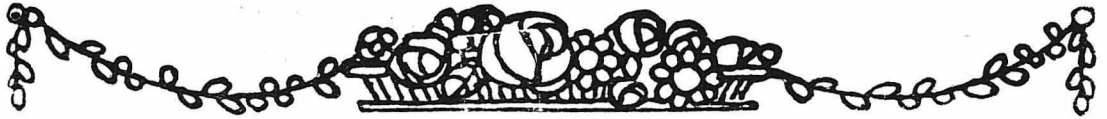

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

‘Ο εκδότης Λατέν ήταν μοναδικός στο λανσάρισμα άγνωστων συγγραφέων. Έξεδιδο πάντοτε, κατά κανόνα, έργα λογογράφων που δέν είχαν ακόμα δημοσιεύσει ούτε ένα διήγημα δικό τους. Αυτό βέβαια δέν τ’έκανε για ύποστροφή τους νέους και άγνωστους λογογράφους. Μά ήταν της γνώμης πως τo κοινόν ένδιαιφρέτα περισσότερο, γνωση ένα άγνωστο συγγραφέα, παρά να διαβάσει τα βιβλία ανθρώπων που έχουν ήδη γράψει ένα σωρό μυθιστορήματα. ‘Ο κόσμος ξέρει άπάνω-κάτω, πριν άνοιξη ένα καινούργιο βιβλίο του Πάολ Μπουρζέ ή του Πιέρ Λουί, τί έχουν να τού πουν αυτοί οί λογοτέχνη, επειδή έχει διαβάσει και άλλα έργα τους. Δέν συμβαίνει όμως τo ίδιο προκειμένου για ένα μυθιστοριογράφο έντελώς άγνωστο. Φτάνει μονάχα να ρεκαλαμαστή καλά τo βιβλίο... Και ο Λατέν δέν είχε τo ταίρι του στο κεφάλαιο αυτό. Κανείς δέν ήξερε σάν κ’ αυτόν να διαφημίζει έτσι και τo πιο άσημαντο βιβλίο, ώστε να φτάνη τίς 300 εκδόσεις και να κάνει τόν συγγραφέα διάσημο άπ’ τή μιά μέρα στήν άλλην.

Γιά να διαφημίση ένα μυθιστόρημα — τούς ‘Απλοϊκούς έρωτες — δέν άφησε κανένα μέσο άνεμετάλλευτο. Έβαλε στόλο άεροπλάνων να διαγράφουν στόν αιθέρα με έλιγμον τόν τίτλο του βιβλίου, όλάκληρες όρχήστρες να κυκλοφορούν στο Παρίσι συνοδεύοντας άγγελοφόρους που διαλαλούσαν τo έργο, έκανε φωτεινές ρεklamές κ’ έδωσε ακόμα τόν τίτλο του βιβλίου αυτού σ’ ένα άρομα, σέ κατί τι-ράντες, σέ μιά καινούργια μάσκα τοιγάρα, σ’ ένα όρεκτικό και σ’ ένα καθαριστικό...

Τελευταίος όμως οί δουλειές του δέν πήγαιναν και τόσο καλά. Είχε στερέψει πιά ή έμπνευσή του και δέν μπορούσε να βρή κανένα πρωτότυπο μέσο διαφημίσεως.

***

Τότε άκρίβως στί: δόσολες αυτές στιγμές, πήγε και τόν βρήκε ο νεαρός Εύτυχιος Πατυρών, μ’ ένα όγκωδες χειρόγραφο υπό μάλην.

— Σάς φέρνω, ελεε στόν διάσημο εκδότη, ένα μυθιστόρημα με μιά ιδέα...

— Αντιπαθώ τά βιβλία που έχουν ιδέες, τού άποκρίθηκε ο Λατέν.

— Μά ή ιδέα αυτή δέν βρίσκεται μέσ στού βιβλίου. Θα μπορούσε άπλως να χρησιμεύση για τή μεγαλύτερη κυκλοφορία του.

— Τότε άλλάζει τo πράγμα. Για να τήν ακούσουμε...

— Πολύ εύχαριστός... Πώς σας φαίνεται ή ιδέα να διαπραξώ ένα έγκλημα δεκαπέντε μέρες άκριβώς, πριν από τήν έμφανιση του βιβλίου μου, που θα φέρη τόν τίτλο: ‘Ο άνθρωπος που σκότωσα ;

— Άρκετά καλή...

— Η άλήθεια τώρα εινε πως δέν θα σκότωσω κανένα άνθρωπο... Έχω όμως ένα φίλο που βαρέθηκε τή ζωή κ’ έλαβε τήν απόφαση να σκοτωθή. Για να μου παράσχη μιά μικρή εκδούλευση, εινε πρόθυμος να φύγη άπ’ αυτόν τόν κόσμο κατά τέτοιο τρόπο ώστε ή άστυνομία να νομίση πως πρόκειται περι έγκλήματος... Έγώ θα τo σκάσω άμέσως για να με ύποπτευθούν και να με κυνηγήσουν... Θ’ άκολουθήσουν κομμοκτοματικές προσιπέτιες... Η έφημερίδες θ’ άριερωσουν για μένα μεγάλα άρθρα στην πρώτη σελίδα, και θα βάλουν και τή φωτογραφία μου. Τέλος, θ’ άφήσω τήν άστυνομία να με πιάση— ένώ είστε διά βάζετε σέ κυκλοφορία τo βιβλίο μου... Θα γίνη ανάρπαστο... Θα με δικάσουν και άσφαλος θα με καταδικάσουν σέ θάνατο. Τo μυθιστόρημά μου θα πουλιέ-

δεμένη, μιά άρκετά σταθερή.

— Είμαι, κύριε, στή διάθεσή σας για κάθε έπανόρθωση τήν όποια σεις νομίζετε δίκαια.

‘Εκείνος κοίταξε πρώτα τή γυναίκα του, έπειτα έμένα σιωπηλά και μού απάντησε με άγρή φωνή :

— Οί δικαιολογίες σας μού φτάνουν !

Χαιρέτησα κατακόκκινος και έκανα να φύγη, όταν προς μεγάλη μου κατάπληξη, ο σύζυγος παίρνοντας μιά λάμπα, μού φώτισε από τόν αντίθάλμο ως τo κεφαλόσκαλο. Έκει καθώσ από τή συγκίνησή μου και τήν ταραχή μου μπερδεύτηκα στο πρώτο σκαλοπάτι, με κοίταξε στά μάτια και μού ελεπε με καλσύνη:

— Προσέχετε, κύριε, μη γλιστρήσετε σεις σκάλες...

Paul Margueritte

ται σέ χιλιάδες αντίτυπα... Και όταν πιά θα πλησιάξη ή μέρα που θα μ’ άποκεφαλίσουν, θα εμφανισθήτε έσεις στίς δικαστικές άρχές και θα παρουσιάσετε μιά έπιστολή τού φίλου μου στήν όποια αυτός θ’ άποκαλύπη τούς λόγους που τόν έκαναν να λάξη τήν άπόφαση ν’ αυτοκτονήση. (Τήν έπιστολήν αυτήν θα σας τήν δώσω ύστερα από λίγες μέρες και σας παρακαλώ να τή φυλάξετε σάν τά μάτια σας.) Τo δικαστήριο θα πεισθή για τήν άδωότητά μου και θα μού άποδώση τήν έλευθερία μου. Στο μεταξύ όμως, τo βιβλίο μου θα έξη κυκλοφορήσει σέ 300.000 χιλιάδες αντίτυπα. ‘Ε ; πως σας φαίνεται αυτή ή διαφημισή ;

‘Ο Λατέν ύποκλήθηκε με ταπεινοφροσύνη.

— Όμολογώ, ελεε, πως τέτοια ιδέα δέν μου πέφασε ποτέ άπ’ τo μυαλό. Εινε μεγαλοφυής ! Θα στείλω άμέσως, άγαπήτέ μου φίλε, τά χειρόγραφα σας στο τυπογραφείο... ‘Υστερα από ένα μήνα τo βιβλίο θα εινε έτοιμο... Πέστε μονάχα τού φίλου σας ν’ αυτοκτονήση μέσα σέ δεκαπέντε μέρες τo πολύ.

Και ύστερα προσέθεσε, τριβώντας τά χέρια του :

— Τo βιβλίο σας θα σημειώση έξαιρετική, πρωτοφανή έπιτυχία!..

***

‘Η συνέχεια τίς ιστορίες έγινε έτσι όπως τήν ελεπε ο Εύτυχιος Πατυρών. ‘Ο άπογοιτευμένος φίλος του αυτοκτόνησε, και ή σκηνοθεσία τής μακαρίνου αυτής κομωδίας έγινε κατά τρόπο ώστε να μη μείνη καμμία άμφιβολία πως πρόκειται περι έγκλήματος. Έννοείται πως ο μακαρίτης φρόντισε πριν πεθά-νγη, για να κάνει μιά εκδούλευση στόν Πατυρών, να δώση στο φίλο του ένα γράμμα όπου έλεγε πως αυτοκτονούσε επειδή βαρέθηκε τή ζωή. Τήν έπιστολήν αυτή ή Εύτυχιος τήν παρέδωσε άμέσως στόν εκδότη του για να τήν παρουσιάση στο δικαστήριο, όταν θάρχοντο ή κατάλληλη στιγμή.

...Και ο νεαρός συγγραφέας, κρύφτηκε. Η άστυνομία άρχισε να τόν κυνηγά. Άναστάσιχη στόν ημερήσιο τύπο. Διάφορα έπεισόδια με τούς άστυνομικούς. Η σήληψη του δολοφόνου. Η δίκη του... Και ή έκδοση του μυθιστορηματός του ‘Ο άνθρωπος που σκότωσα.

Πρωτοφανής, αφάντατος έπιτυχία. ‘Ο κόσμος έκανε ουρά μπρος στα βιβλιοπωλεία για ν’ αγοράση τo ένδιαφέρον αυτό βιβλίο, τήν έξομολόγηση ενός διανοουμένου καινούργου !...

‘Όταν ο νεαρός Εύτυχιος Πατυρών καταδικάστηκε σέ θάνατο, είχαν πουληθεί 400.000 αντίτυπα του βιβλίου του. Τήν παραμονή τής θανατικής εκτέλεσής, ο αριθμός αυτός άνήλθε σέ 500.000 !...

Μά ο Λατέν δέν παρουσιαζότανε να δείξη τo άποκαλυπτικό γράμμα τού μακαρίτου, που θ’ άπεδείκνυε τήν άδωότητά του μελλοθανάτου Πατυρών. Και ένώ ο νεαρός διάσημος καινούργος-συγγραφέας έβλεπε μ’ άγωνία να πλησιάζη ή ώρα που θα τού έκοβαν τo κεφάλι και δέν μπορούσε να εξηγήση τήν άδικαιόληγη καθυστέρηση τού έκδοτου του, ο Λατέν έκανε στο γραφείο του τόν παρακάτω συλόγισμό:

— ‘Αν άποδεχθί τώρα ή άδωότης τού Πατυρών, τo ένδιαφέρον του καινού για τo μυθιστόρημά του θα χαλαρωθή. Ένώ, αν παρουσιάσω τo άποκαλυπτικό γράμμα μετά τήν κατατίμησή του θα γίνη σκάνδαλο για τή νέα αυτή δικαστική πλάνη και ή κυκλοφορία τού βιβλίου θα διπλασιασθή !... Τί πρωτότυπη διαφημισή !...

Και, τριβοντας χαρούμενα τά χέρια του, πήγε να κοιμηθή, άφρου προηγουμένως τηλεφώνησε στο τυπογραφείο να τραβήξουν άλλες έκατο χιλιάδες αντίτυπα άπ’ τo μυθιστόρημα τού Εύτυχίου Πατυρών, τού δυστυχισμένου αυτού θύματος μιάς δικαστικής πλάνης !...

Κλεμάν Βωτέλ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

‘Ο μουσικός Ροσσίνι παρίστατο κάποτε σέ μιά συναναστρόφη. Έξαρνα σηκώθηκε μιά άπ’ τίς δεσπο-νίδες, κάθισε στο πιάνο και έτοιμά-σθηκε να παίξη μιά σύνθεσή του. Πριν όμως άρχισή ελεε στόν Ροσσίνι :

— Δέν ξέρετε τί φόβο πού έχω !...

— ‘Αμ’ έγώ !... τής άπάντησε ο Ροσσίνι.

